

SVETA APOSTOLA PETER IN PAVEL – leto A

Peter izpove vero

Ko je Jezus prišel v pokrajino Cezareje Filipove, je spraševal svoje učence: »Kaj pravijo ljudje, kdo je Sin človekov?« Rekli so: »Eni, da je Janez Krstnik, drugi, da Elija, spet drugi, da Jeremija ali eden izmed prerokov.« Dejal jim je: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« Simon Peter je odgovoril; rekel mu je: »Ti si Mesija, Sin živega Boga.« Jezus pa mu je dejal: »Blagor ti, Simon, Jonov sin, kajti tega ti nista razodela meso in kri, ampak moj Oče, ki je v nebesih. Jaz pa ti povem: >Ti si Peter in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in vrata podzemlja je ne bodo premagala. Dal ti bom ključne nebeškega kraljestva; in kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih; in kar koli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.« Mt 16,13-19

Dober boj sem dobojeval, tek dokončal, vero ohrani.

Apostola Peter in Pavel sta nekakšen simbol naše vere, dva stebra katoliške Cerkve. Peter steber enotnosti, Pavel steber misijonarske razsežnosti. Tako kot v običajnem življenju gledamo predvsem dokončane zgodbe in občudujemo uspehe ljudi, se nam pogosto dogaja tudi pri svetnikih. Vidimo končni lik in od daleč občudujemo uspehe. Kot se pri športniku zlepa ne ustavimo, koliko treningov ima za seboj, koliko padcev in neuspehov, koliko upanja in obupa, tako tudi pri današnjih dveh likih na to radi pozabimo. Apostol Pavel pa nas na to kar sam spomni s svojo mislijo: *Dober boj sem dobojeval, tek dokončal, vero ohrani*. Poglejmo za kakšen boj gre pri obeh, kakšen tek in kakšno ohranjanje vere.

Boj Če se ustavimo pri apostolu Pavlu, vidimo, da je njegov boj najprej za resnico. Verjel je v judovsko izročilo in ga skušal s silo ohraniti pred širjenjem zmotnega Kristusovega nauka. Ko ga je srečal Bog in ko se mu je Pavel pustil dotakniti, je po Božji milosti postal eden najbolj gorečih oznanjevalcev Kristusa. Boj za novo resnico je bil do konca. Sam pravi: Gorje mi, če Evangelija ne bi oznanjal. Boj za Resnico je bil znotraj Cerkve, da je lahko odšel med pogane, bil je boj s pogani, bil je boj v sebi.

Tek Dokončati tek, najbrž pomeni vztrajati do konca. Tečemo običajno za zmago. A Pavel na tem mestu ne govori o zmagi. Če je proga dolga, je bistveno, da pridemo do cilja, da tek dokončamo, da ne omagamo. Pavlov boj za resnico je bil dolg. Od otroških let pa vse do mučeniške smrti. Vztrajati do konca ni tako preprosto, kot se zdi. Zakaj? Ker se bojišče menja, in sicer ne po želji borca. Ker se cilj odmika, in sicer ne po volji tekača. Pavel se je boril za judovstvo. Ko je bil v najboljši formi, je moral spoznati, da se moti, da je cilj drugje. Moral je priznati svoj greh, moral je začeti popolnoma na novo, boriti se je moral za novo resnico, na nov način. Ko je najbrž upal, da je to bitka, ki bo trajala vse življenje, je bila dodana tej bitki še ena, temu cilju še eden: Priti do resnice, da je nedolžen. Do tega cilja je hotel priti v Rimu, kot rimski državljan, verjetno v upanju, da bo pomiloščen. Še težje mu je bilo najbrž sprejeti spremenjeni cilj, ko je spoznaval svojo moč v nemoči, svojo uspešnost v porazu, svojo slavo v izničenju. In na koncu je vesel, da je sprejemal spremenjene cilje, da je vztrajal na vedno daljši progi, skoraj brez cilja. Vesel je, da je ta tek dokončal, ne da bi se ustavil, ne da bi pustil cilj ob strani ali ostal na vmesni postaji.

Vera Logično nadaljevanje je Pavlovo veselje, da je vero ohranil. Ko se spreminjajo bitke, ko se cilj umika in prestavlja, ko je tek vedno daljši in vse bolj naporen, ko tolažbe skoraj ni, je največje veselje za Pavla, ko gleda nazaj, da je ohranil vero. Celo Jezus je na koncu ječal: Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil, kaj ne bi tega doživljal apostol Pavel. In vendar je vero ohranil. Vero, da se ni zmotil, vero, da je bil boj na mestu, vero, da je bil tek smiseln.

Za apostola Petra veljajo iste besede, le da je njegova pot nekoliko drugačna. Njegov **boj** je bil najprej neskončno prizadevanje, da pride Jezusu čim bliže. K njemu je hotel celo po vodi, za njim je šel v sodno palačo, tekel je k njemu v grob. Biti prvi ob Jezusu, to je bila njegova neskončna želja in neustavljiv boj. Ob tem je pogosto izgubil glavo, nikoli pa ni popustil. Popustil ni tudi, ko je moral priznati hud padeč v greh zatajitve. Ni popustil, ko je bil v ječi in ne ko je v Rimu nastalo preganjanje. Moral je menjati predstave o tem, kaj pomeni biti Jezusu blizu. Moral je spoznavati, da je prvi tisti, ki je vsem služabnik.

Tudi on je **tekkel do konca.** Ko je v mladosti rotil Jezusa, da ne sme v trpljenje in smrt, je nehote izvedel, da trpljenje čaka tudi njega. Lahko si predstavljamo, kako težko je sprejemal, da Bog svoje ljubi drugače, kot bi radi. Da jih privija k sebi s trpljenjem in ne z uspehi. Da mir Njegovih glasnikov raste iz krvi mučencev. Čeprav je najbrž težko dojel, je **ohranil vero** neokrnjeno ne le zase, tudi za nas.

Danes naj bo Pavlovo geslo tudi naše vodilo. Človeške predstave Bog neprestano obrača in želi, da mu sledimo. Človeške želje in bitke vodi, da bi postajali vedno bolj Njegovi. Želi, da bi v teku ne omagali, čeprav se cilj vedno znova odmika. Želi, da bi vere ne konzervirali, ampak jo ohranili živo. Naj raste vedno iz bojev in vztrajanja v sledenju cilja, ki nam ga postavlja Bog.